

Bij de fysiotherapeut

Vrijdagmiddag. Ik rij met mijn fiets de oprit op, voor het huis waarin de fysiotherapie is gevestigd. Ik kom ongeveer voor de vijfde keer en ik verwacht dat dit het laatste consult zal zijn. De rugklachten waarmee ik gekomen ben zijn verdwenen.

Zo dacht ik twee maanden geleden nog dat ik een nieuw bed moest gaan kopen. Ik kwam er 's morgens vaak met veel pijn uit, als een dame op leeftijd.

Voor ik een nieuw matras zou uitzoeken vroeg ik toch maar eerst advies aan de fysiotherapeut op mijn werk. Advies; koop nog niet een nieuw bed maar laat eerst de rug eens goed beoordelen door een manueel therapeut. Dus daar ging ik.

'Gelukkig' bleek er wel een probleem te vinden te zijn. Ik vind het namelijk erg gênant om gebruik te maken van een gezondheidsvoorziening zonder echt probleem. (bij de huisarts in de wachtkamer denk ik ook altijd dat de klachten waarvoor ik kom dan ineens verdwenen zullen zijn en dat ik me dan afvraag waarom ik er eigenlijk ben)

En terwijl mijn wervels voor de eerste keer worden los gekraakt, bedenk ik me dat het maar beter is dat ik naar een praktijk ben gegaan waar ze me niet kennen.

Zo had ik ook op mijn werk een keer kunnen komen voor 'diagnosticering'. Ik denk dat je deze kunstjes maar beter niet met collega's kunt doen. Het wekt veel verbazing als je betrappt wordt door een collega.

Terwijl ik mijn fiets parkeer, stapt er een gepensioneerd stel uit een auto. De vrouw haalt een rollator te voorschijn en op zo'n moment kan ik het niet laten om te gissen waarom deze man van dit apparaat afhankelijk is geworden.

Ik zit al in de wachtkamer, altijd op dezelfde stoel, als het stel binnenkomt.

Omdat de wachtkamer een hal is, is er niet veel ruimte voor de rollator en de grote man die erachter aan komt. De vrouw pakt het handdoekje uit het rek met zo'n vijftig stuks, allemaal netjes genummerd. De man gaat zitten op zijn rollator en ik houd onbewust in de gaten of hij het apparaat wel op de rem zet voordat hij met z'n volle gewicht plaats neemt.

"Nou zit ik wel met mijn rug naar u toe," zegt de man terwijl hij probeert om te kijken.

"Geen probleem," antwoord ik en ik merk direct dat het bezoek aan de praktijk waarschijnlijk ook een uitje is voor deze man.

"Net nu ik zo graag naar u wil kijken."

Tja, wat moet ik daar nu mee, zo'n opmerking? Charmeur op leeftijd zoekt contact.

"Valt niet veel te zien," antwoord ik maar weer.

"Tja, drie jaar geleden wandelden we nog in de bergen."

Ik vraag de man of hij nog denkt dat hij vooruitgang zal boeken met therapie. Maar nee, het is slechts als onderhoud om verergering van klachten te voorkomen.

Ik schat hem niet in als dat hij een hersenbloeding heeft ondergaan. Wat dan wel?

"Mijn knieën. Ik heb twee jaar geleden twee nieuwe knieën gekregen."

Hier ben ik niet echt in thuis merk ik, in knieën.

"En dat hadden ze nooit tegelijkertijd mogen opereren. Maar er was nog budget over in het ziekenhuis." De man is even stil terwijl hij omkijkt of hij al in de behandelkamer terecht kan. "En de dokter vond het sonde om dan te wachten. Het was het einde van het jaar. Dus toen hebben ze allebei de knieën gelijk geopereerd."

Zijn vrouw gaat verder. "Ach, ze wisten dat in die tijd nog niet. Dat dat niet kan. Nu wel. Maar we wonen sinds kort in het zorgcentrum. En daar komen ze hem elke dag douchen. Heel fijn."

Ik leg hen uit dat ik het centrum een beetje ken omdat ik er vlakbij woon. Nu krijg ik exact te horen waar ze wonen.

De man mag de behandelkamer in. Moeizaam staat hij op en draait hij zich met de rollator om.

“Met u loopt alles voorspoedig?” De vrouw is even belangstellend.

Ik knik bevestigend. Vraag me af of het verhaal van het budget en de knieën echt zo is of dat mensen diverse feiten door elkaar heen gaan vertellen en verbanden leggen die niets met elkaar te maken hebben.

Ook ik ben aan de beurt.

Vertel dat het goed gaat en mijn klachten niet meer zijn teruggekomen.

Voor de laatste keer neem ik plaats op de behandeltafel voor beoordeling of het echt goed los zit.

Terwijl de kunstjes nu minder uitgebreid zijn praten we over de vakantie die de therapeut over een dag te wachten staat.

Hij gaat fietsen. Eerst in Nederland en daarna in Italië. Ik voel me enigszins blond ondanks mijn geverfde haren. Alle plekken die hij opnoemt om te fietsen ken ik niet.

Mijn kennis omtrent namen van vakantiegebieden is ongeveer net zo groot als mijn kennis over vogels. Dacht ik van de week een grote mus op het dak van de schuur te zien, bleek het een jonge merel te zijn.

Mijn rug zit los. Een vervolgconsult is waarschijnlijk niet meer nodig.

Gelukkig heb ik mijn eigen knieën nog.

En dat nieuwe matras, dat ga ik nog niet kopen.

‘Juni 2007’ copyright 2008 Petra van Elst